

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, zastoupený Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4 – Podolí, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 10. 2016, č. j. 31 A 68/2013 - 144,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Na základě žádosti společnosti AUPARK Brno, spol. s r. o. bylo zahájeno územní řízení k umístění stavby „*Polyfunkční centrum Aupark Brno*“, která má stát u křižovatky ul. Opuštěné a Trnité v Brně (dále též „stavba“).

[2] Žalobce se s poukazem na § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“) domáhal účasti v tomto územním řízení.

[3] Usnesením ze dne 27. 6. 2013, č. j. 120092785/NOVZ/STU/004, Úřad městské části města Brna, Brno-střed, odbor výstavby a územního rozvoje (dále také „správní orgán I. stupně“) rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem územního řízení o umístění stavby, neboť občanské sdružení může být podle § 70 zákona o ochraně přírody účastníkem jen takového správního řízení, při kterém mohou být dotčeny zájmy ochrany a přírody, což v dané věci splněno není.

[4] Uvedené usnesení napadl žalobce odvoláním, ve kterém uvedl, že se stavba dotýká zájmů ochrany přírody uvedených v § 12 zákona o ochraně přírody [v návaznosti na § 2 odst. 2 písm. g)

a § 3 odst. 1 písm. m) téhož zákona]. Podle žalobce dojde k zásahu do harmonického měřítka dané lokality, přičemž na věc nedopadá výjimka ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody.

[5] Rozhodnutím ze dne 20. 9. 2013, č. j. MMB/0325807/2013, sp. zn. OUSR/MMB/0282543/2013, žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění mj. uvedl, že nepřisvědčil žalobci v tom, že budou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny uvedené v § 1 až § 3 zákona o ochraně přírody. To vyplývá i z vyjádření Magistrátu města Brna, odboru životního prostředí (dále též „orgán ochrany přírody“) ze dne 27. 8. 2013, ze kterého nadto vyplývá, že tento orgán nebude vydávat stanovisko dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody, a dále že byly splněny podmínky pro aplikaci výluky uvedené v § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody, s čímž se žalovaný ztotožnil.

II.

[6] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou zamítl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 16. 9. 2015, č. j. 31 A 68/2013 - 74. Tento rozsudek byl (pro nepřezkoumatelnost) zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 As 267/2015 - 57, a věc byla vrácena Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

III.

[7] Rozsudkem ze dne 5. 10. 2016, č. j. 31 A 68/2013 - 144, krajský soud žalobu opětovně zamítl. Krajský soud přisvědčil správním orgánům, že žalobce neměl být účastníkem daného územního řízení.

[8] K námitce, že nebyly splněny podmínky výluky ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody (podle něhož není třeba krajinný ráz posuzovat v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody), krajský soud odkázal na argumentaci správních orgánů a shledal ji správnou. Podle krajského soudu není v dané věci sporné, že stavba bude umístěna v zastavěném území, resp. v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání (k tomu poukázal na platný územní plán města Brna ve znění změny označené kódem B22/06-I, dále též „změna územního plánu“). Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že nedošlo k dohodě, jak to má na mysli § 12 odst. 4 in fine zákona o ochraně přírody. K tomu krajský soud odkázal na obsah správního a soudního spisu. Mj. poukázal na pozvánku orgánu územního plánování pro orgán ochrany přírody na společné jednání ve věci změny územního plánu konané dne 8. 4. 2008, na následné vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 22. 4. 2008, na odůvodnění změny územního plánu (které vypracovala společnost UAD Studio, s.r.o., v říjnu 2008), na vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 27. 8. 2013, na přípis orgánu ochrany přírody ze dne 28. 7. 2016 a jeho doplnění ze dne 15. 8. 2016. Uvedené listiny provedl krajský soud na nařízeném soudním jednání dne 5. 10. 2016 jako důkaz a dospěl k tomu, že orgán ochrany přírody v rámci procesu změny územního plánu (v návaznosti na projednání, které proběhlo dne 8. 4. 2008) požadoval, aby změna územního plánu respektovala zvláště chráněná území včetně ochranného pásma, přírodní parky, registrované významné krajinné prvky. Z textové části odůvodnění změn pak dle soudu jednoznačně vyplývá, že toto stanovisko orgánu ochrany přírody bude respektováno. Pokud tedy v dané věci, jak vyplývá z provedených důkazů, proběhlo společné jednání dne 8. 4. 2008 a po tomto společném jednání zaslal orgán ochrany přírody výše uvedené požadavky, které stanoví podmínky ochrany všech zájmů chráněných podle zákona o ochraně přírody v plánované změně územního plánu, a tyto podmínky byly pořizovatelem územního plánu respektovány, lze dospět k závěru o dohodě, jak to má na mysli § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody.

pokračování

[9] Krajský soud nadto uvedl, že podle jeho názoru se krajinný ráz požívající ochrany podle zákona o ochraně přírody v dané lokalitě vůbec nevyskytuje. Z přípisu orgánu ochrany přírody ze dne 28. 7. 2016 vyplývá, že se v dané lokalitě nenacházejí žádná zvláště chráněná území, významné krajinné prvky, plochy územního systému ekologické stability a ani se nejedná o území se zajímavou kulturní či historickou charakteristikou. To potvrzuje i územní studie k předmětné stavbě B-07-128-500/001 z dubna 2011 (dále též „územní studie z dubna 2011“), kterou soud také provedl jako důkaz na nařízeném soudním jednání dne 5. 10. 2016. Krajský soud s ohledem na znalost dané lokality, resp. obecně známé skutečnosti (které jsou mu známy v souvislosti přesunem vlakového nádraží a formováním tzv. Jižního centra v Brně) dodal, že danou lokalitu nelze považovat za unikátní z hlediska přírodní, kulturní či historické charakteristiky. Podle soudu se jedná o zcela obyčejné, ničím nezajímavé, zchátralé a zpustlé místo.

[10] Ani žalobcem obecně tvrzené důsledky dané stavby (žalobce poukazoval na důsledky zvýšené dopravy v dané lokalitě – znečištění ovzduší a hluk) podle krajského soudu nezakládají účast žalobce v daném řízení. Účastenství environmentálních spolků ve správním řízení nelze pojímat bezbřezě. Environmentální spolek musí vždy důsledně tvrdit a prokázat, v čem konkrétně může mít předmětný záměr negativní vliv na životní prostředí. V opačném případě by účastenství environmentálních spolků přicházelo v úvahu u všech záměrů (např. u každé stavby rodinného domu), což však nebylo záměrem zákonodárce. Krajský soud dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. na rozsudek ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 - 80), podle níž je správní orgán povinen se s námitkami občanského sdružení, které své postavení účastníka správního řízení odvozuje z § 70 zákona o ochraně přírody, věcně vypořádat pouze v případě, že se týkají zájmů, které občanské sdružení ve správním řízení hájí, tj. pokud souvisejí s ochranou přírody a krajiny tak, jak je vymezena v § 1 až § 3 zákona o ochraně přírody. V opačném případě postačí, pokud správní orgán přezkoumatelným způsobem zdůvodní, proč se námitky uplatněné občanským sdružením těchto zájmů netýkají. Takto správní orgány podle krajského soudu postupovaly. Ani dalším žalobním námitkám krajský soud nepřisvědčil a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

[11] Rekapitulovaný rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností. Stěžovatel nejprve obsáhle shrnul dosavadní průběh řízení před správními orgány a krajským soudem a obecně odkázal na obsah svých dřívějších podání. Konkrétně krajskému soudu vytýkal, že nerespektoval závazný rozsudek Nejvyššího správního soudu, zatížil rozsudek nepřezkoumatelností a nesprávně uchopil předmět sporu. Dále namítal, že mu správní orgány nezákonně upřely postavení účastníka řízení. Stěžovatel je názoru, že mu účastenství v řízení mělo být přiznáno na základě § 70 a § 12 zákona o ochraně přírody a na základě tvrzených emisí z předmětné stavby. Správní orgány i krajský soud se mýlí, pokud tvrdí, že byly splněny podmínky uvedené v § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Podle stěžovatele nebyly v rámci změny územního plánu dohodnuty podmínky na ochranu krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 4 in fine zákona o ochraně přírody. Existenci dohody nelze dovozovat z listin, o které se opíral krajský soud (vyjádření orgánu ochrany přírody k navrhované změně územního plánu ze dne 22. 4. 2008, odůvodnění změny územního plánu, přípis orgánu ochrany přírody ze dne 28. 7. 2016, jeho doplnění ze dne 15. 8. 2016 atp.). Správní soudy nadto nemohou nahrazovat úvahy správních orgánů. Podle stěžovatele bylo nutno vydat závazné stanovisko podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a nikoliv postupovat podle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Stěžovatel nesouhlasil ani s tvrzením krajského soudu, že účast spolků nelze pojímat bezbřezě. K tomu odkázal na judikaturu správních soudů a Ústavního soudu (nálezy ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, a ze dne 13. 10. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3572/14) a cíl Aarhuské úmluvy, kterým je zajištění široké účasti veřejnosti na rozhodování o záměrech majících

vliv na životní prostředí. Podle stěžovatele neměl krajský soud vycházet ani z předmětné územní studie. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a obě správní rozhodnutí. Požádal i o přiznání náhrady nákladů řízení.

V.

[12] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Podle žalovaného byly splněny podmínky výluky obsažené v § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Podmínky ochrany krajinného rázu byly s orgánem ochrany přírody dohodnuty již ve změně územního plánu. Podle žalovaného se nadto krajinný ráz v dané oblasti vůbec nevyskytuje. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

VI.

[13] Stěžovatel zareagoval na vyjádření žalovaného replikou, ve které opakovaně zdůraznil, že nebyly dohodnuty podmínky ochrany ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody a mělo být postupováno podle § 12 odst. 2 téhož zákona. Nad rámec kasační stížnosti zejména poukázal na teoreticko-metodologické aspekty ochrany krajinného rázu a popsal proces přijímání územních plánů. Pokud zákonodárce požaduje, aby územní plán obsahoval podmínky ochrany krajinného rázu, nepostačí pouhý souhlas orgánu ochrany přírody s návrhem územního plánu, resp. s obecnými tezemi na ochranu krajinného rázu. Listiny, o které se opírá krajský soud a žalovaný, nelze považovat za listiny dosvědčující dohodu dle § 12 odst. 4 označeného zákona. V odůvodnění územního plánu je třeba výslovně uvést, zda podmínky ochrany krajinného rázu byly s orgánem ochrany přírody dohodnuty. Podle stěžovatele nadto žalovaný sám v rozhodnutí uznal existenci krajinného rázu v dané lokalitě. Stěžovatel výslovně dodal, že je mu známo, že se v daném území žádný „cenný přírodní prvek“ nenachází, proto jeho argumentace od počátku sporu směřuje jen ve vztahu k „ochraně harmonického měřítka“. Upozornil i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 3. 2017, č. j. 31 A 100/2015 - 137, kterým bylo na základě jeho žaloby zrušeno rozhodnutí Ministerstva životního prostředí a Krajského úřadu Jihomoravského kraje. Stěžovatel rovněž poukázal na svůj dlouhodobý zájem o stav a budoucnost dotčeného území.

VII.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky. Kasační stížnost je nutno považovat za přípustnou mj. tehdy, pokud Nejvyšší správní soud vytkl v původním rozsudku prvoinstančnímu soudu procesní pochybení, nepřezkoumatelnost nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně pokud se ve zrušujícím rozsudku závazně nevyjádřil ke všem sporným otázkám. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou

pokračování

dostupná na www.nssoud.cz). Právě o takový případ se jedná i v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud zrušil původní rozsudek krajského soudu z důvodu nepřezkoumatelnosti. Kasační stížnost proti novému rozsudku tedy nelze považovat za nepřípustnou. Zdejší soud se proto zabýval důvodností uplatněných kasačních námitek.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. náleze ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozzeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zaviněn. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“.

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly k zamítnutí žaloby. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by krajský soud nereagoval na námitky poukazující na vliv stavby na krajinný ráz, resp. na emise z předmětné stavby. Krajský soud se s takovými tvrzeními vypořádal. Krajský soud vypořádal i další nosné žalobní námitky. Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v žalobě a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14).

Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[19] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu obsažený ve zrušujícím rozsudku ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 As 267/2015 - 57, kterým byl zrušen původní rozsudek krajského soudu ze dne 16. 9. 2015. Tato námitka není důvodná. Je tomu tak proto, že nosným důvodem, pro který Nejvyšší správní soud zrušil původní rozsudek krajského soudu, bylo řádné nevypořádání stěžejní žalobní námítky poukazující na nesplnění podmínek uvedených v § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Jak vyplývá z rozsudku krajského soudu, ten se důkladně zabýval otázkou, zda byly naplněny všechny podmínky uvedené v označeném ustanovení. Podrobněji k tomu viz dále. Ani další argumentaci krajského soudu v rozsudku nelze považovat za rozpornou se závazným právním názorem zdejšího soudu. Krajský soud postupoval v intencích zrušujícího rozsudku.

[20] Důvodná není rovněž námitka, že krajský soud nesprávně uchopil předmět sporu. Předmět sporu byl vymezen žalobou, kterou stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o nepřiznání účastenství v řízení. Takto vymezený předmět sporu byl v řízení před krajským soudem respektován. Krajský soud se na podkladě žalobní argumentace zabýval otázkou, zda měl či neměl být stěžovatel účastníkem daného řízení. Zabýval se jak otázkou účastenství na základě § 70 zákona o ochraně přírody, tak i námitkami, ve kterých stěžovatel poukázal na porušení § 12 téhož zákona.

[21] Nejvyšší správní soud se dále zabýval jádrem dané věci, tj. otázkou, zda správní orgány nepochybily, pokud stěžovateli nepřiznaly účastenství v řízení o umístění předmětné stavby.

[22] Zodpovězení této otázky se neobejde bez rekapitulace správního spisu a relevantní právní úpravy.

[23] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel v návaznosti na zahájené územní řízení (stran umístění stavby „*Polyfunkční centrum Aupark Brno*“) doručil správnímu orgánu I. stupně oznámení, ve kterém uvedl, že se domáhá účastenství v řízení na základě § 70 zákona o ochraně přírody (srov. oznámení ze dne 12. 12. 2012).

[24] Usnesením ze dne 27. 6. 2013 správní orgán I. stupně rozhodl o tom, že stěžovatel není účastníkem územního řízení. K tomu uvedl, že stěžovatel se domáhal účasti v daném řízení s odkazem na § 70 zákona o ochraně přírody. Z dikce tohoto ustanovení vyplývá, že občanské sdružení může být účastníkem jen takového správního řízení, při kterém mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Předmětné řízení se však zájmů ochrany přírody a krajiny nedotýká. K tomu uvedl, že je mu daná oblast dobře známa, a dále poukázal na stanoviska orgánů ochrany přírody a krajiny a další podklady (projektovou dokumentaci k územnímu řízení). Ani ze stanovisek nevyplývá, že by se v lokalitě vyskytoval předmět ochrany ve smyslu § 2 zákona o ochraně přírody. Situační výkres stavby jednoznačně vymezuje navržený rozsah stavby a její dostatečnou vzdálenost od stávající zeleně v lokalitě. V dané oblasti nedojde ke kácení dřevin ani k ohrožení zeleně (k tomu poukázal na inventarizaci dřevin zpracovanou společností Projektce zahradní, krajinná a GIS s. r. o.), přičemž se v daném území nevyskytují volně žijící živočichové ani další předměty ochrany.

pokračování

[25] Uvedené usnesení napadl stěžovatel odvoláním (ze dne 19. 7. 2013), ve kterém uváděl, že stavba může mít vliv na zájmy ochrany přírody. K tomu výslovně poukázal na § 12 a § 2 odst. 2 písm. g) a § 3 odst. 1 písm. m) zákona o ochraně přírody, resp. na zásah do krajiny a harmonického měřítka. Stěžovatel dále uvedl, že je třeba, aby správní orgán vydal závazné stanovisko dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody; na věc nedopadá výjimka ve smyslu § 12 odst. 4 téhož zákona. Obecně stěžovatel poukázal i na rozsah stavby a její důsledky (emise spojené s nárůstem dopravy).

[26] Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaný v návaznosti na uvedené námitky vyžádal před vydáním odvolacího rozhodnutí vyjádření orgánu ochrany přírody. Z vyjádření tohoto orgánu (ze dne 27. 8. 2013) vyplývá, že stavbou nebudou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné zákonem o ochraně přírody. Dále orgán ochrany přírody uvedl, že nebude vydávat stanovisko dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody; byly totiž splněny podmínky výluky ve smyslu § 12 odst. 4 téhož zákona.

[27] Po nahlédnutí do spisu a seznámení se s uvedeným vyjádřením orgánu ochrany přírody stěžovatel (podáním ze dne 9. 9. 2013) odvolání doplnil. V doplnění zdůraznil, že na věc nelze aplikovat výluky ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Podle stěžovatele nebyly splněny podmínky pro aplikaci této výluky. Dále poukázal na emise z předmětné stavby a na judikaturu správních soudů.

[28] Rozhodnutím ze dne 20. 9. 2013 žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný vyšel z výše uvedeného vyjádření orgánu ochrany přírody, ze kterého vyplývá, že orgán ochrany přírody nebude vydávat závazné stanovisko ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a dále že v dané věci byly splněny podmínky výluky uvedené v § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody, s čímž se žalovaný ztotožnil. Žalovaný se dále zabýval stěžovatelem v odvolání uvedenou judikaturou. Podle žalovaného se tato judikatura primárně netýká § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Podle žalovaného na věc dopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 2/2009 - 80, který umožňuje občanským sdružením účast v daném řízení jen tehdy, pokud budou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny (§ 1 až § 3 zákona o ochraně přírody), což v daném případě splněno není. Z těchto důvodů odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí, podle něhož stěžovatele nelze považovat za účastníka daného územního řízení.

[29] Ze správního spisu tedy vyplývá, že správní orgány nemožnost účasti stěžovatele v územním řízení postavily na § 70, resp. na § 12 zákona o ochraně přírody.

[30] Podle § 70 zákona o ochraně přírody „(1) Ochrana přírody podle tohoto zákona se uskutečňuje za přímé účasti občanů, prostřednictvím jejich občanských sdružení a dobrovolných sborů či aktivů. (2) Občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen "občanské sdružení"), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zabíjovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována. (3) Občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení.“

[31] Z § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody tedy vyplývá, že ochrana přírody a krajiny se uskutečňuje za přímé účasti občanů, resp. jimi vytvářených občanských sdružení (spolků – od 1. 1. 2014). Podle § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody jsou pak spolky oprávněny požadovat u příslušných orgánů státní správy informace o všech zamýšlených zásazích

a zahajovaných správních řízeních, resp. být účastníky v řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tyto zájmy jsou uvedeny v § 1 až § 3 zákona o ochraně přírody.

[32] Podle § 1 zákona o ochraně přírody je účelem tohoto zákona „*přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000*“.

[33] Podle § 2 zákona o ochraně přírody „(1) Ochranou přírody a krajiny se podle tohoto zákona rozumí dále vymezená péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny. (2) Ochrana přírody a krajiny podle tohoto zákona se zajišťuje zejména a) ochranou a vytvářením územního systému ekologické stability krajiny, b) obecnou ochranou druhů planě rostoucích rostlin a volně žijících živočichů a zvláštní ochranou těch druhů, které jsou vzácné či ohrožené, pozitivním ovlivňováním jejich vývoje v přírodě a zabezpečováním předpokladů pro jejich zachování, popřípadě i za použití zvláštních pěstebních a odchovných zařízení, c) ochranou vybraných nalezišť nerostů, paleontologických nálezů a geomorfologických a geologických jevů i zvláštní ochranou vybraných nerostů, d) ochranou dřevin rostoucích mimo les, e) vytvářením sítě zvláště chráněných území a péčí o ně, f) účastí na tvorbě a schvalování lesních hospodářských plánů s cílem zajistit ekologicky vhodné lesní hospodaření, g) spoluúčastí v procesu územního plánování a stavebního řízení s cílem prosazovat vytváření ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny, h) účastí na ochraně půdního fondu, zejména při pozemkových úpravách, i) ovlivňováním vodního hospodaření v krajině s cílem udržovat přirozené podmínky pro život vodních a mokřadních ekosystémů při zachování přirozeného charakteru a přírodě blízkého vzhledu vodních toků a ploch a mokřadů, j) obnovou a vytvářením nových přírodně hodnotných ekosystémů, například při rekultivacích a jiných velkých změnách ve struktuře a využívání krajiny, k) ochranou krajiny pro ekologicky vhodné formy hospodářského využívání, turistiky a rekreace.“

[34] V § 3 zákona o ochraně přírody jsou pak definovány některé z výše uvedených pojmů, mj. i krajina. Podle § 3 odst. 1 písm. m) zákona o ochraně přírody je krajinou „*část zemského povrchu s charakteristickým reliéfem, tvořená souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky*.“

[35] Konečně podle § 12 zákona o ochraně přírody „(1) *Krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umístování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.* (2) *K umístování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.* (3) *K ochraně krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, který není zvláště chráněn podle části třetí tohoto zákona, může orgán ochrany přírody zřídit obecně závazným právním předpisem přírodní park a stanovit omezení takového využití území, které by znamenalo zničení, poškození nebo rušení stavu tohoto území.* (4) *Krajinný ráz se neposuzuje v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.*“

[36] Výkladem citovaných ustanovení se opakovaně zabývala judikatura správních soudů. Tato judikatura se vyjádřila i k otázce účastenství spolků v řízení, které účastenství (podobně jako stěžovatel) odvozovaly od zásahu do krajiny a emisí z umístované stavby.

[37] Předně je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002 - 65 (jenž se zabýval otázkou umístění rozsáhlé administrativní budovy v městské zástavbě v Praze), podle něhož požadavek rozhodování orgánů ochrany přírody

pokračování

o zásahu do krajinného rázu při umístění libovolné stavby v jakémkoli území, by v praxi vedl k důsledkům zcela absurdním, které jsou v běžném životě obtížně představitelné, k enormnímu zvýšení počtu zbytečně vydávaných formálních rozhodnutí, o zbytečném administrativním zatížení účastníků řízení už vůbec nemluvě. Připustil-li by se názor, že při umístění jakékoli stavby kamkoli musí být rozhodnuto také o souhlasu se snížením nebo změnou krajinného rázu, znamenalo by to, že zákonodárce presumoval fikci, že umístěním jakékoli stavby současně dochází ke snížení nebo změně krajinného rázu; takový výklad zákona by ale překročil meze i toho nejšířšího extenzivního výkladu. Takovým výkladem by se stala ustanovení o tom, které právní vztahy vlastně upravuje zákon o ochraně přírody a krajiny (§ 1 až § 3 zákona o ochraně přírody), zbytečná a bylo by zbytečné vymezovat většinu pojmů, se kterými zákon pracuje jako se svým definičním okruhem. Musel-li by orgán ochrany přírody rozhodnout při umístění stavby vždy o udělení souhlasu nebo nesouhlasu se zásahem, stala by jeho pravomoc neomezená. Nikdy by nemohl vydat rozhodnutí mimo rámec vlastní pravomoci (nikdy by nemohl vydat paakt). Takový výklad by ale očividně odporoval ústavnímu principu, že každý správní orgán musí mít vymezen okruh své působnosti, mimo nějž mu nepřísluší konat a zasahovat do práv a povinností jiných osob.

[38] S ohledem na uvedená východiska Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku uvedl, že „Proto soud vyložil, že samotné ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody předpokládá rozhodování samo jen tam, kde jde o umístění stavby, která by vůbec (pojmově) mohla krajinný ráz snížit nebo změnit. V takovém případě ovšem – jak judikoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 12. 10. 2014, č. j. 6 A 97/2011 - 48, pozn. zdejšího soudu) – je rozhodování nutné a úsudek o tom, že stavba krajinný ráz snížit nebo změnit nemůže, nelze učinit mimo správní řízení. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že pravomoc orgánu ochrany přírody ke vydávání rozhodnutí o souhlasu či nesouhlasu se zásahem do krajinného rázu při umístění stavby (§ 12) bude dána především při splnění dvou podmínek: jde o stavbu, která svou charakteristikou může krajinný ráz ovlivnit, a dále, je umístována v krajinně krajinným rázem charakterizované. Vždy ale pravomoc orgánu ochrany přírody bude podmíněna také tím, že mají být řešeny právní vztahy upravené zákonem o ochraně přírody. Účelem zákona o ochraně přírody je přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajinně, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji (§ 1). Ochranou přírody a krajiny (§ 2 stejnojmenného zákona) se rozumí péče státu a fyzických i právnických osob o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy a krajinné celky, jakož i péče o vzhled a přístupnost krajiny. Tím jsou současně vymezeny společenské vztahy, které zákonodárce zamýšlel zákonem regulovat jako vztahy právní. Soud nemá žádnou pochybnost o tom, že také další pojmy užívané zákonem (v tomto případě „krajinný ráz“) musí být vykládány v souladu s úvodními ustanoveními zákona a nikoli způsobem zjevně extenzivním, účel zákona přesahujícím. (...) Soud k tomu připomíná, že stavba je umístována do městského prostředí, uprostřed desítky let zastavěného rozsáhlého území v Praze, v sousedství páteřní magistrály. Centrální část vysoce urbanizovaného prostředí nelze bez přístoupení dalších skutečností označit za „krajinu“ ve smyslu zákona o ochraně přírody. Takovou další skutečností a jinou situací by bylo, kdyby tu byl významný krajinný prvek nebo dokonce zvláště chráněné území, území přechodně chráněné atp. O takový případ ale nešlo a nikdo to ani netvrdil.“

[39] V rozsudku ze dne 22. 7. 2009, č. j. 5 As 53/2008 - 243, zdejší soud na citovaný rozsudek navázal a dodal, že občanskému sdružení svědčí účastenství v územním řízení pouze tehdy, je-li způsobilé zasáhnout zájmy vymezené v zákoně o ochraně přírody. Zákon o ochraně přírody přitom chrání volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny, nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy a krajinné celky, resp. vzhled a přístupnost krajiny. Za takové zájmy však nelze považovat „např. řešení důsledků dopravní zátěže, plynulost silničního provozu, řešení hlukové studie (...)“. Takové záležitosti nejsou „předmětem zákona o ochraně přírody, k jejichž řešení by byla dána občanskému sdružení legitimita. (...) Ochrana proti hluku je záležitostí, kterou hájí orgán ochrany veřejného zdraví, nejedná se tedy o ochranu přírody a krajiny, do kterého může občanské sdružení

jako účastník zasahovat. Stejně tak přeložka komunikace, pokud se nedotýká „přírody a krajiny“ nespadá do záležitostí, do kterých je občanské sdružení způsobilé zasahovat.“

[40] K námitce stěžovatele, že měl být udělen souhlas podle § 12 zákona o ochraně přírody (z důvodu, že se jedná o výraznou objemnou prodejnu, která zasahuje do území zastavěného nižší zástavbou domů a dochází proto k narušení krajinného rázu, tedy k podobné argumentaci, jakou uplatňoval i stěžovatel v nyní projednávané věci), Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2009, č. j. 5 As 53/2008 - 243, uvedl, že se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že „se neumísťuje stavba ve volné krajině, ale v zastavěném území obce, v jejím centru, kde o ochraně krajiny, resp. krajinného rázu, lze až na výjimky (ochrana lípy srdčité) stěžít hovořit.“ (...) [V] předmětné lokalitě se nenachází žádná chráněná krajinná oblast ani přírodní památka, nemohou tedy být umístěním prodejny ani dotčeny. (...) Stavba je umístěována do městského zastavěného prostředí a nelze bez přistoupení dalších skutečností považovat umístění stavby daných parametrů za narušení urbanizovaného krajinného rázu ve smyslu zákona o ochraně přírody. Takovou další skutečností a jinou situací by bylo, kdyby tu byl významný krajinný prvek nebo dokonce zvláště chráněné území, území přechodně chráněné atp. O takový případ ale nešlo a stěžovatel to ani netvrdil.“ Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v dané věci nebyla dána pravomoc orgánu ochrany přírody rozhodovat postupem podle § 12 zákona o ochraně přírody o vydání souhlasu s umístěním stavby, a proto nebylo možno na danou věc aplikovat ani § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody (ve smyslu shora uvedeného usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2014, č. j. 6 A 97/2011 - 48).

[41] Výše uvedená východiska přebírá i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 - 80 (který se zabýval zákonností rozhodnutí o umístění novostavby obchodního centra v rámci městské zástavby, proti kterému brojilo občanské sdružení, jež poukazovalo mj. i na důsledky zatížení města další dopravou a na narušení rázu města, tedy rovněž poukazovalo na podobné důsledky, na které poukazoval i stěžovatel v nyní projednávané věci), Nejvyšší správní soud uvedl, že podle zákona o ochraně přírody mohou občanská sdružení hájit veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny, resp. zájmy uvedené v § 1 až 3 zákona o ochraně přírody, a nikoliv jiné zájmy. V opačném případě by se totiž dostávala do pozice „univerzálního dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu“, což podle Nejvyššího správního soudu není smyslem a účelem účastenství ekologických občanských sdružení ve správních řízeních.

[42] Obdobně v rozsudku ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009 - 91, zdejší soud uvedl, že podmínkou aplikace § 70 zákona o ochraně přírody je především existence takového řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem. „Účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, vybrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny“. Za zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné tímto zákonem lze považovat péči o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny a jejich společenstva, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, ekologické systémy a krajinné celky, jakož i o vzhled a přístupnost krajiny. Pokud nebudou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, lze občanskému sdružení odeprít postavení účastníka řízení. „Samotné posouzení, zda se v konkrétní věci jedná o takové správní řízení, při němž některé ze zmíněných zájmů mohou být dotčeny, je přitom věcí správního orgánu, u něhož bylo řízení zahájeno a jenž musí zjistit okruh účastníků řízení.“

[43] Z výše uvedených východisek vychází i další judikatura správních soudů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014 - 57, ze dne 28. 6. 2010, č. j. 8 As 34/2010 - 106, ze dne 10. 6. 2009, č. j. 6 As 48/2008 - 210, ze dne 2. 9. 2009, č. j. 1 As 40/2009 - 251 atp.).

[44] Optikou výše uvedené judikatury nahlížel zdejší soud na námitky stěžovatele, že mu mělo být přiznáno účastenství v daném řízení, a nepřisvědčil jim.

pokračování

[45] Zdejší soud s poukazem na shora citovanou právní úpravu a judikaturu předně uvádí, že environmentální spolky jsou oprávněny být účastníkem pouze těch řízení, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné zákonem o ochraně přírody. Účast občanských sdružení (spolků) nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody (viz shora citovaný § 1 až 3 tohoto zákona).

[46] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda lze pod uvedené zájmy podřadit stěžovatelem uváděné emise z předmětné stavby (hluk z dopravy, navazující znečištění ovzduší atp.).

[47] Odhlédne-li zdejší soud od toho, že stěžovatel na tyto emise poukazyval, a to jak ve správním tak i v následném soudním řízení, pouze obecně, konstatuje zdejší soud, že v § 1 až § 3 zákona o ochraně přírody nejsou takové emise explicitně zmíněny. V § 1 se hovoří o udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, šetrném hospodaření s přírodními zdroji, přičemž podle § 2 téhož zákona se ochranou přírody a krajiny rozumí péče o volně žijící živočichy, planě rostoucí rostliny, o nerosty, horniny, paleontologické nálezy a geologické celky, péče o ekologické systémy, resp. o vzhled a přístupnost krajiny.

[48] Zákon tedy výslovně nezmiňuje stěžovatelem uváděnou ochranu před předmětnými emisemi. To ostatně potvrzuje i judikatura správních soudů, která se zabývala i otázkou účastenství občanských sdružení na základě emisí z umístěvaných staveb. Např. z rozsudku ze dne 22. 7. 2009, č. j. 5 As 53/2008 - 243, vyplývá, že důsledky dopravní zátěže, či zatížení silničního provozu atp., nespádají pod zájmy, které jsou uvedeny v § 1 až § 3 zákona o ochraně přírody, resp. mezi zájmy, které jsou oprávněny chránit občanská sdružení. To potvrzuje i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 3. 4. 2011, č. j. 1 As 7/2011 - 397, zdejší soud uvedl, *„Městský soud zcela správně, a v souladu s názorem stěžovatele i ustálenou judikaturou (...) dospěl ke závěru, že žalobce jakožto občanské sdružení, jehož cílem je ochrana životního prostředí, přírody a krajiny na území města Brna, zejména v okolí velkého městského okruhu, není nositelem hmotných práv. (...) Při podávání procesních námitek se žalobce musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti, který vyplývá z jeho stanov, tj. přípustné jsou z jeho strany jen takové námitky, které se týkají ochrany životního prostředí, přírody a krajiny. Samy stanovky však nemohou účastenství žalobce ve správním řízení založit. Další nutnou podmínkou pro přiznání postavení účastníka ve správním řízení je existence zákonného ustanovení, které přiznává občanským sdružením jako právnickým osobám v souvislosti s některou z činností v těchto stanovkách uvedenou účastenství ve správních a navazujících soudních řízeních. Lze souhlasit s názorem stěžovatele, že žalobce nebyl nadán žalobní legitimací k podávání námitek v oblasti ochrany před hlukem na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, a to vzhledem k tomu, že pod předmět tohoto zákona tak, jak je vymezen v ustanovení § 2 (viz rozsudky NSS č. j. 3 As 21/2006 - 94; č. j. 3 As 8/2005 - 118; č. j. 9 As 88/2008 - 316), ochranu lidského zdraví před hlukem podřadit nelze.“*

[49] Je přitom pravdou, že umístění předmětné stavby může vyvolat dotčení řady zájmů. Jak však vyplývá z konstantní judikatury zdejšího soudu (vedle výše uvedených rozsudků srov. např. rozsudek ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012 - 53), občanským sdružením, která odvozují svoji účast ve správním řízení z § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, přísluší hájit zájmy chráněné tímto zákonem; taková ochrana může spočívat i v hájení jiných zájmů, je-li jejich spojitost se zájmy ochrany přírody a krajiny chráněnými zákonem o ochraně přírody a krajiny zjevná nebo vyplývá z podkladů, které má správní orgán k dispozici, případně pokud ji občanské sdružení prokáže. Ani to však v daném případě splněno není. Stěžovatel ani netvrdil (a neprokázal), že by jím tvrzené emise měly vazbu k zájmům chráněným zákonem o ochraně přírody, které je jako environmentální spolek oprávněn chránit.

[50] Stěžovatel nutnost účasti v daném řízení dále dovozoval z § 12 zákona o ochraně přírody.

[51] Zdejší soud předesílá, že v tomto ustanovení je upraven krajinný ráz (a přírodní park). Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody se za krajinný ráz považuje zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti. Tento ráz je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu, a proto zásahy do něj (zejména umístování a povolování staveb) mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonického měřítka a vztahů v krajině. K umístování a povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody (§ 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody). Podle § 12 odst. 3 téhož zákona pak orgán ochrany přírody může za účelem ochrany krajinného rázu s významnými soustředěnými estetickými a přírodními hodnotami, který není zvláště chráněn podle části třetí tohoto zákona, zřídit obecně závazným právním předpisem přírodní park a stanovit omezení takového využití území.

[52] V § 12 odst. 1 až 3 tedy zákon o ochraně přírody (vedle oprávnění orgánu ochrany přírody zřídit přírodní park a stanovit podmínky jeho využití) definuje krajinný ráz a dále upravuje možnosti zasahovat do něj.

[53] Novelou zákona o ochraně přírody a krajiny byl (s účinností od 1. 1. 2007) do § 12 zákona o ochraně přírody vložen odst. 4, podle něhož se krajinný ráz neposuzuje „*v zastavěném území a v zastavitelných plochách, pro které je územním plánem nebo regulačním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu dohodnuté s orgánem ochrany přírody.*“

[54] Tato výluka byla do zákona o ochraně přírody vložena zákonem č. 186/2006 Sb. Z důvodové zprávy k tomuto zákonu vyplývá, že výluka byla zakotvena z důvodu snahy o zjednodušení rozbujelých povolovacích procedur a dále z důvodu snahy o eliminaci subjektivního přístupu k ochraně krajinného rázu, který není v právních předpisech dostatečně podrobně upraven a jeho aplikace ve vztahu ke stavebnímu zákonu způsobuje komplikované výkladové problémy. Tam, kde je zpracováván územní nebo regulační plán, se orgán ochrany přírody podílí na stanovení plošné a prostorové regulace pro zastavěné a zastavitelné území. Orgány se dohodnou na potřebné míře a způsobu této regulace, kterou bude ochrana krajinného rázu zajištěna. Řízení o souhlasu k činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je tak v těchto případech nadbytečné a jeho vypuštění žádným způsobem neznemožňuje ochranu krajinného rázu. Pro nezastavěné území se toto zjednodušení nenavrhuje, neboť pro toto území zpravidla územně plánovací dokumentace nestanoví dostatečně podrobnou regulaci, a také proto, že v tomto území se předpokládá větší citlivost přírodní složky území. To neznámá, že orgány veřejné správy nebudou participovat při zpracování územně plánovací dokumentace na vytváření vhodné regulace pro toto území, která musí být náležitým vodítkem pro ochranu krajinného rázu v povolovacích řízeních včetně vydávání souhlasu k činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz.

[55] Zákonodárce tedy předmětnou novelu přijal s cílem umožnit správním orgánům neposuzovat krajinný ráz v případě, že se orgán ochrany přírody podílí na stanovení plošné a prostorové regulace pro zastavěné a zastavitelné území. Územní a regulační plány jsou závazné pro rozhodování v území, a proto by bylo udělování souhlasů podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody v zastavěném území a zastavitelných plochách nadbytečné.

[56] Zastavěné území je definováno v § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, podle něhož se rozumí „*zastavěným územím území vymezené územním plánem nebo postupem podle tohoto zákona; nemá-li obec takto vymezené zastavěné území, je zastavěným územím zastavěná část obce vymezená k 1. září 1966*

pokračování

a vyznačená v mapách evidence nemovitostí (dále jen „intravilán“).“ Zastavitelnou plochou se pak podle § 2 odst. 1 písm. j) stavebního zákona rozumí „plocha vymezená k zastavení v územním plánu nebo v zásadách územního rozvoje.“

[57] Jak vyplývá z rozsudku krajského soudu, ten se obsáhle věnoval otázce, zda byly splněny podmínky uvedené v § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Dospěl k tomu, že stavba má být umístěna do zastavěného území, pro které bylo územním plánem stanoveno plošné a prostorové uspořádání a podmínky ochrany krajinného rázu byly dohodnuty s orgánem ochrany přírody. Mj. uvedl, že v dané lokalitě došlo ke změně územního plánu. Důsledkem této změny je, že stavba bude umístěna v zastavěném území, resp. v zastavitelných plochách. To ostatně potvrdil i orgán ochrany přírody v přípisu ze dne 28. 7. 2016, z něhož nadto vyplývá, že změnu územního plánu orgán ochrany přírody projednal s pořizovatelem územního plánu (odborem územního plánování a rozvoje Magistrátu města Brna). V rámci schvalovacího procesu přitom orgán ochrany přírody uplatnil i připomínky a požadavky v rozsahu svých kompetencí ze zákona o ochraně přírody, a to včetně ochrany krajinného rázu; územní plán tak zahrnuje podmínky ochrany krajinného rázu, které byly dohodnuty mezi pořizovatelem územního plánu a orgánem ochrany přírody. Existenci takové dohody krajský soud dovodil z obsahu správního spisu, resp. z dokazování provedeného v řízení před soudem. K tomu krajský soud uvedl, že po zrušení původního rozsudku požádal orgán ochrany přírody o zaslání písemného výstupu z jednání, na kterém mělo dojít k projednání změny s orgánem ochrany přírody, a to včetně ochrany krajinného rázu. Orgán ochrany přírody soudu doručil přípis ze dne 16. 8. 2016, ke kterému přiložil i pozvánku pořizovatele územního plánu na společné jednání o návrhu předmětných změn územního plánu, vyjádření orgánu ochrany přírody k návrhu změny ze dne 22. 4. 2008 a dále odůvodnění změny (které vypracovala společnost UAD Studio, s.r.o., v říjnu 2008). Krajský soud dále v rozsudku uvedl, že uvedené listiny byly provedeny jako důkaz na nařízeném jednání dne 5. 10. 2016 (kterého se účastnil i stěžovatel). Podle soudu potvrzují, že orgán ochrany přírody k návrhu předmětných změn (v návaznosti na jednání konané dne 8. 4. 2008) z hlediska zákona o ochraně přírody požadoval, aby bylo zajištěno, že změna územního plánu bude respektovat zvláště chráněná územní včetně ochranného pásma, přírodní parky, registrované významné krajinné prvky. Z textové části odůvodnění změn územního plánu pak jednoznačně vyplývá, že tyto požadavky orgánu ochrany přírody budou respektovány. Pokud tedy v dané věci proběhlo společné jednání dne 8. 4. 2008 a po tomto společném jednání zaslal orgán ochrany přírody výše uvedené požadavky, které zcela jednoznačně stanoví podmínky ochrany zájmů chráněných podle zákona o ochraně přírody v plánované změně územního plánu, a tyto podmínky byly bezesbytku pořizovatelem územního plánu respektovány, nelze dovozovat neexistenci dohody ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Krajský soud proto uzavřel, že žalovaný nepochybil, pokud v rozhodnutí vycházel z toho, že byly naplněny podmínky uvedené výluky.

[58] S uvedeným hodnocením krajského soudu se zdejší soud ztotožňuje. I podle názoru zdejšího soudu byla v řízení před krajským soudem ověřena správnost závěrů správních orgánů o naplnění podmínek výluky uvedené v § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Nutno dodat, že zákon nevyžaduje, aby mezi orgánem ochrany přírody a pořizovatelem územního plánu byla uzavřena písemná dohoda (ve smyslu smlouvy podle soukromého práva, resp. veřejnoprávní smlouvy – srov. § 545 a násl. občanského zákoníku a § 159 a násl. správního řádu). Zákon uvádí, že podmínky ochrany mají být dohodnuty, přičemž o písemné dohodě, resp. o nutnosti jejího zanesení do územního plánu či do jiné podobné listiny, nehovoří. S přihlédnutím k tomu, že zákon neukládá uzavřít písemnou dohodu o splnění podmínek ochrany krajinného rázu, přičemž jeho smyslem bylo zjednodušit a zrychlit procesy stran posuzování krajinného rázu v zastavěných územích (viz citovaná důvodová zpráva k novele zákona o ochraně přírody) a za situace, kdy je ze všech okolností věci zřejmé, že podmínky ochrany dohodnuty byly (což nezpochybňuje ani sám orgán ochrany přírody, tedy orgán, který má na základě zákona

chránit zájmy přírody, a který vystupoval v předmětném procesu), nesouhlasí zdejší soud se stěžovatelem, že krajský soud měl rozhodnutí žalovaného z důvodu neprokázání podmínky uvedené v § 12 odst. 4 in fine zákona o ochraně přírody zrušit.

[59] Pokud pak stěžovatel poukazoval na nutnost širšího nahlížení na pojem krajina, odkazuje zdejší soud na výše uvedené a dodává (zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002 - 65), že „*Vytýká-li se tu žalobci záměna zákonného pojmu „krajina“ s obecným pojmem „krajina“ v širokém smyslu řecké „oikoumené“ jako pojetí části zemského povrchu obývaného a utvářeného člověkem a lidskou pospolitostí, je tato výtka namístě. S takto širokým pojmem „krajiny“ zákon o ochraně přírody a krajiny nepracuje.*“ Obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2010, č. j. 8 As 34/2010 - 106. Judikatura zdejšího soudu tedy tenduje k užšímu pojetí pojmu krajina, než má na mysli stěžovatel. Je přitom pravdou, že prvně uvedený rozsudek se vyjádřil i k možné účasti spolků v případě umístování staveb do městského prostředí v případě, že by se v dané lokalitě vyskytoval významný krajinný prvek, zvláště chráněné území atp. (k těmto pojmům srov. i rozsudky zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 6 As 43/2008 - 472, ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007 - 56, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 - 109 atp.). Stěžovatel však existenci takového prvku, či chráněného území v dané lokalitě ani nezmiňoval. Naopak sám v kasační stížnosti uvedl, že předmětnou stavbou nedojde „*k zásahu do zvláště chráněných území, do kulturních a historických dominant území apod.*“ V replice pak na to navázal a uvedl, že je mu známo, že v dané lokalitě „*se žádný cenný „přírodní prvek“ nenachází, proto jeho argumentace od počátku sporu směřuje jen na ochranu harmonického měřítka.*“ Stěžovatel tedy ani netvrdil existenci uvedených prvků či chráněných území, přičemž ani ze správního spisu nevyplývá jejich existence v dané lokalitě.

[60] Nutno dodat, že ani recentní judikatura zdejšího soudu nepovažuje vysoce urbanizované (městské) prostředí za krajinu. Srov. např. rozsudek ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7 As 23/2014 - 57, podle něhož „*je nutno dát krajskému soudu za pravdu v tom, že stavba je umístována do vysoce urbanizovaného prostředí – konkrétně vilové čtvrti. Rozhodně zde nelze hovořit o řídké zástavbě či území, v němž by byly významnou měrou zastoupeny přírodní prvky jako les, výrazné nezastavěné svahy, vodní toky apod. Několik dřevin a volně žijících živočichů ve vnitrobloku nemůže z vilové čtvrti činit krajinu ve smyslu ust. § 3 odst. 1 písm. m) zákona o ochraně přírody, jak se domnívá stěžovatelka. Jedná se stále o městskou zástavbu, přičemž stěžovatelkou uváděné přírodní prvky jsou přítomny i na těch nejvíce urbanizovaných místech.*“

[61] Na základě uvedené judikatury a obsahu spisu lze souhlasit s krajským soudem i v závěru o neexistenci krajinného rázu v daném území požívajícího ochrany podle zákona o ochraně přírody. Jak již však bylo naznačeno výše, zákonodárce (a judikatura) správních soudů tendují k tomu, že je třeba primárně zkoumat splnění podmínek výluky uvedené v § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody, v souladu s čímž postupoval i krajský soud. V tomto ohledu mu tedy nelze nic vytknout.

[62] S ohledem na princip plné jurisdikce, který se uplatňuje v řízeních před správními soudy, nepovažuje zdejší soud za vadu vyvolávající nutnost zrušení rozsudku, ani to, že krajský soud nedůvodnost žaloby opřel i o podklady, které si vyžádal v rámci soudního řízení (vyjádření orgánu ochrany přírody ze dne 23. 4. 2008, odůvodnění změny územního plánu, přípis orgánu ochrany přírody ze dne 28. 7. 2016 a jeho doplnění atp.). Krajský soud tyto podklady vyžadoval za účelem ověření správnosti argumentace žalovaného, že byly splněny podmínky uvedené v § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Postup krajského soudu nelze považovat ani za nepřipustné nahrazování úvah správního orgánu, jak rovněž tvrdil stěžovatel. Správní orgány od počátku tvrdily, že podmínky ochrany byly dohodnuty s orgánem ochrany přírody. Krajský soud pouze (na základě závazného právního názoru zdejšího soudu) ověřil, zda je takový závěr správních orgánů správný. Je třeba dodat, že stěžovatel se k uvedeným podkladům mohl vyjádřit na soudním jednání, popř. předložit či navrhnout jiné relevantní podklady, což však neučinil.

pokračování

[63] Zdejší soud dodává, že podle § 77 s. ř. s. soud může v rámci dokazování „*řopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.*“

[64] Jak uvádí odborná literatura (srov. např. Potěšil, L.; Brus, M.; Hlouch, L.; et al. *Soudní řád správní: Komentář*. Praha: Leges, 2014, přístupný v systému ASPI) k § 77 „*Toto ustanovení upravuje jednak účel provádění dokazování v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, a jednak také zásady pro hodnocení důkazů a rekonstrukci skutkového stavu, který soud vezme za základ pro své rozhodnutí ve věci. (...) Pro správní soudnictví obecně je podstatná možnost soudu zabývat se věcí v tzv. plné jurisdikci, tedy nejen právními otázkami věci, ale také skutkovým stavem zjištěným správními orgány (čl. 6 EÚLP). Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti.*“

[65] K tomu lze poukázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, či na rozsudek ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS, podle něhož „*v rámci dokazování může soud řopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Při rozhodování pak (...) vychází ze skutkového stavu věci vyplývajícího jak z obsahu správního spisu, tak i z jím provedených důkazů. Tato procesní úprava je faktickou transpozicí požadavku tzv. plné jurisdikce, coby atributu práva na spravedlivý proces, dovozaného judikaturou Evropského soudu pro lidská práva z obsahu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (ve Sbírce zákonů publikované pod č. 209/1992 Sb.). Tento požadavek lze stručně vyjádřit tak, že soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nabrání či doplnění nebo tak učiní sám. Tato činnost soudu je nezbytným předpokladem pro bezvadný právní přezkum napadeného rozhodnutí, neboť jen správně a úplně zjištěný skutkový stav v řízení bez procesních vad může být podkladem pro právní posouzení věci.*“

[66] Nutnost zrušení rozsudku krajského soudu nevyvolává ani to, že se při svých závěrech opíral o předmětnou územní studii z dubna 2011. Touto listinou krajský soud neargumentoval primárně ve vztahu k účasti stěžovatele v daném řízení, ale ve vztahu ke krajinnému rázu ve smyslu § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Nadto se o ni opíral pouze podpůrně, přičemž akcentoval i její nezávažnost (srov. např. rozsudek ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 2/2009 - 86). Ostatně stěžovatel nepředložil, a to ani v řízení o žalobě ani v řízení o kasační stížnosti, jiný relevantní podklad, který by dospíval k odlišným závěrům než uvedená studie.

[67] Na výše uvedených závěrech zdejšího soudu nic nemění ani stěžovatelem v kasační stížnosti zmiňovaná judikatura správních soudů a Ústavního soudu.

[68] Stěžovatelem uváděné nálezy Ústavního soudu (ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, a ze dne 13. 10. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3572/14) se nezabývaly identickou situací. V těchto nálezech se Ústavní soud zabýval legitimací občanských sdružení k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy. V dané věci však není posuzován návrh na zrušení opatření obecné povahy. Ostatně z odůvodnění uvedených nálezů nevyplývá, že by se mělo na § 12 a § 70 zákona o ochraně přírody nahlížet jinak, než tak činí stávající judikatura správních soudů (rekapitulovaná výše).

[69] Stěžovatel dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 7 As 2/2011 - 52. Tímto rozsudkem byl zrušen rozsudek městského soudu z důvodu, že se řádně nezabýval otázkou zásahu do krajinného rázu (v intencích rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2006, č. j. 6 A 83/2002 - 65, a ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007 - 191), resp. vylukou ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody. Nejvyšší správní soud přitom i v tomto rozsudku akcentoval, že občanské sdružení se může domáhat účastenství pouze z důvodů uvedených v § 70 zákona o ochraně přírody, k čemuž poukázal na shora uvedený rozsudek ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009 - 80. I stěžovatelem uvedený rozsudek tedy konvenuje shora uvedené judikatuře, o kterou se opíral krajský soud.

[70] Ani z dalšího stěžovatelem uváděného rozsudku Nejvyššího správního soudu (ze dne 27. 4. 2012, č. j. 7 As 25/2012 - 21) nevyplývá nutnost zrušení rozsudku krajského soudu. V označeném rozsudku zdejší soud vyšel ze shora uvedené judikatury (podle níž účast občanských sdružení nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoliv složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody) a dále se zabýval procesem přihlašování se občanských sdružení do řízení. Mj. uvedl, že je-li občanské sdružení založeno teprve po zahájení správního řízení a podá-li žádost podle § 70 zákona o ochraně přírody, pak je povinností správního orgánu jej informovat i o již zahájených řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, a umožnit mu účast v nich, lze-li toho ještě dosáhnout bez neúnosného prodloužení řízení. I tento rozsudek tedy akcentoval, že občanská sdružení se mohou účastnit řízení pouze za situace, že dojde k dotčení zájmů výslovně chráněných zákonem o ochraně přírody. Rovněž tak další rozsudky Nejvyššího správního soudu či Městského soudu v Praze, na které poukazoval stěžovatel v kasační stížnosti, nepochybně výše uvedenou konstantní judikaturu zdejšího soudu stran účastenství občanských sdružení v územním řízení, resp. stran § 12 zákona o ochraně přírody.

[71] K obecnému poukazu stěžovatele na Aarhuskou úmluvu (Úmluva o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k soudní ochraně v záležitostech životního prostředí, v ČR ratifikována v roce 2004, vyhlášena pod č. 124/2004 Sb. m. s.) zdejší soud uvádí, že úmluva ukládá státům zajistit informování dotčené veřejnosti v rané fázi environmentálního rozhodování a umožnit její efektivní účast na rozhodování u činností uvedených v příloze I uvedené úmluvy a dále v případě činností, které sice nejsou uvedeny v příloze I, avšak mohou mít významný vliv na životní prostředí (čl. 6 úmluvy). K tomu srov. i rozsudky zdejšího soudu ze dne 19. 6. 2007, č. j. 5 As 19/2006 - 59, publ. pod č. 1483/2008 Sb. NSS, a ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295, jakož i nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07, a ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2239/07. Podle názoru zdejšího soudu daný případ pod uvedené nespadá. Ostatně stěžovatel ani neuváděl, na základě kterého konkrétního ustanovení úmluvy by mu mělo být bez dalšího přiznáno účastenství v řízení.

[72] Ani tvrzení uvedená v replice nic nemění na nedůvodnosti kasační stížnosti. Pokud stěžovatel namítal, že žádné podmínky ochrany nebyly dohodnuty ve smyslu § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody, a dovozoval nutnost postupu podle § 12 odst. 2 téhož zákona, poukazuje zdejší soud na výše uvedené, kde se tím již zabýval. To stejné platí i pro poukaz stěžovatele na § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Z procesní opatrnosti zdejší soud dodává, že z rozhodnutí žalovaného (jakož ani z jiných listin založených ve správním spisu) nelze dovodit, že by žalovaný uznal existenci krajinného rázu v dané lokalitě, jak tvrdil stěžovatel v replice. Nejvyššímu správnímu soudu je znám proces tvorby územních plánů, který obsáhle popsal stěžovatel v replice, v daném řízení však není zkoumán proces tvorby územního plánu, ale otázka účastenství stěžovatele v řízení. Nejvyššímu správnímu soudu je znám i rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 3. 2017, č. j. 31 A 100/2015 - 137, ten se však zabýval zákonností kompenzačních opatření, tedy zcela odlišnou problematikou.

pokračování

[73] Pokud pak stěžovatel v rámci řízení o kasační stížnosti obecně poukazoval na svou dřívější argumentaci v žalobě a v dalších podáních, aniž by ji konkrétně specifikoval, konstatuje zdejší soud, že není povinností soudu za stěžovatele dovozovat či dohledávat tvrzení, která uváděl v dřívějších řízeních či podáních. Tímto postupem by totiž porušil zásadu rovnosti stran a do jisté míry nahrazoval činnost stěžovatele při formulaci námitek. Taková úloha mu však nepřísluší. K tomu srov. judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a dále rozsudky ze dne 16. 2. 2012, č. j. 9 As 65/2011 - 104, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 6 As 119/2013 - 70. Je třeba zdůraznit i to, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78. Výše uvedené platí i pro další obecné námítky stěžovatele.

[74] Nejvyšší správní soud závěrem dodává, že si plně uvědomuje význam práva na příznivé životní prostředí (čl. 35 Listiny základních práv a svobod) a nikterak nesnižuje dlouhodobý a aktivní zájem stěžovatele o stav a budoucnost dotčeného území. S ohledem na výše uvedenou právní úpravu a judikaturu mu však nemohl přisvědčit.

[75] Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[76] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu